

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. JUDr. Pavlem Reiserem, advokátem, se sídlem Mikulášská tř. 9, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 - 27,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2007, č. X, zamítla žalovaná (Česká správa sociálního zabezpečení) žádost žalobkyně o přiznání invalidního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 1 a § 44 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění s přihlédnutím k Nařízením Rady (EHS) č. 1408/71 a 574/72, s odůvodněním, že podle posudku Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 16. 3. 2007 žalobkyně není plně invalidní a není ani částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavně výdělečné činnosti pouze o 20%. Žalovaná připomněla, že posouzení zdravotního stavu pro účely plné a částečné invalidity spadá s přihlédnutím k článku 40 odst. 4 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 do kompetence instituce státu, která rozhoduje o plném nebo částečném invalidním důchodu.

Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala dne 23. 5. 2007 žalobu u České správy sociálního zabezpečení, která ji dne 12. 6. 2007 postoupila Krajskému soudu v Plzni. Žalobkyně namítala, že rozhodnutí žalované je v rozporu s § 39 odst. 1 zákona o

důchodovém pojištění a poukázala na skutečnost, že předložila v Německu vydaný invalidní průkaz s uznanou invaliditou ve výši 50%, zaslala kopii výpovědi bývalého zaměstnavatele z důvodu jejího špatného zdravotního stavu a přiložila potvrzení nemocenské pojišťovny o tom, jak dlouho bere nemocenskou podporu z důvodu nemoci/invalidity.

Usnesením ze dne 15. 6. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 10, krajský soud žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě do 30. 6. 2007 doplnila a upřesnila svoji žalobu ze dne 18. 5. 2007 tak, aby 1) byl správně označen správní orgán, proti němuž žaloba směřuje a bylo rovněž označeno rozhodnutí správního orgánu, které žalobkyně napadá a den jeho doručení žalobkyni, 2) byly doplněny žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadený výrok rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný, 3) byly uvedeny důkazy, které žalobkyně navrhuje provést k prokázání svých tvrzení, 4) byl učiněn návrh výroku rozsudku, 5) byl připojen stejnopis napadeného rozhodnutí. Žalobkyně byla poučena, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne.

Žalobkyně na tuto výzvu krajského soudu reagovala e-mailem ze dne 25. 6. 2007, v němž požádala o prodloužení lhůty pro odstranění nedostatků žaloby alespoň o týden. Svou žádost odůvodnila tím, že s ohledem na svůj zdravotní stav není schopna požadované doklady v soudem stanovené lhůtě obstarat.

Krajský soud v Plzni poté žalobu usnesením ze dne 3. 8. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 - 27, odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení konstatoval, že shledal dva důvody pro odmítnutí žaloby. Prvním důvodem je podle krajského soudu skutečnost, že žalobkyně napadla rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení v Brně, tj. rozhodnutí jiného orgánu, než toho, který je příslušný rozhodovat o dávce důchodového pojištění. Dalším důvodem k odmítnutí žaloby byla skutečnost, že žaloba neobsahovala zákonem stanovené náležitosti a k doplnění podané žaloby ze strany žalobkyně nedošlo, jelikož žalobkyně řádným způsobem nereagovala na usnesení ze dne 15. 6. 2007. Chybějící žalobní body a z toho pramenící neznalost, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné, podle názoru krajského soudu brání v přezkumném řízení, založeném na dispoziční zásadě, takže mu nezbylo, než žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve včas podané kasační stížnosti, doručené krajskému soudu dne 20. 8. 2007, žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) uvedla, že byla žalovanou poučena o možnosti podání žaloby, ovšem nebyla informována o žádných zákonem stanovených náležitostech tohoto podání. Veškeré podklady měla k dispozici žalovaná, která je také měla předat soudu při postoupení žaloby. Namítá, že ve správním řízení při zjišťování jejího zdravotního stavu nebyly dodrženy právní předpisy a zpochybňuje závěry o míře invalidity učiněné českými lékaři. Poukázala na skutečnost, že je nemajetná a z důvodu nemoci bez příjmu, požádala o zaslání příslušného formuláře a požádala soud o informaci, zda má právo na osvobození od soudních poplatků a jakým způsobem jí bude ustanovený advokát zastupovat.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 7. 9. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 44, žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení tohoto usnesení sdělila jméno advokáta, kterým bude zastoupena v řízení o podané kasační stížnosti a současně předložila plnou moc udělenou tomuto advokátovi anebo podala žádost o ustanovení zástupce soudem a současně předložila soudu vyplněné prohlášení o příjmech, majetkových a osobních poměrech. Zároveň stěžovatelku poučil, že nebude-li ve stanovené lhůtě odstraněn nedostatek zastoupení advokátem, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne.

V podání ze dne 20. 9. 2007 žalobkyně požádala o ustanovení zástupce (pokud možno znalého němčiny). Ke svým majetkovým poměrům uvedla, že je nemajetná, nemá žádné úspory a žije z nemocenské podpory, která nedosahuje ani nejnižšího životního tarifu. Přiložila vyplněné potvrzení o osobních majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, ve kterém uvedla, že z důvodu nemoci není zaměstnána, pobírá dávky nemocenského pojištění, nemá žádný majetek větší ceny, neboť cenné předměty jí byly odcizeny při vloupání do jejího bytu dne 24. 1. 2007 a má dluhy vůči rodinným příslušníkům, které nemůže úředně doložit. Přiložila potvrzení nemocenské pojišťovny o denním tarifu, který je jí vyplácen ve výši 24,37 Euro, předložila rovněž seznam pracovních neschopností za uplynulá léta, výpověď ze zaměstnání ze dne 8. 9. 2006 a oznámení o vloupání do bytu.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 23. 10. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 59, žádost stěžovatelky o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti zamítl a vyzval ji, aby ve lhůtě tří týdnů ode dne doručení tohoto usnesení doložila do spisu plnou moc udělenou zvolenému advokátovi, který ji bude zastupovat v řízení o podané kasační stížnosti. Krajský soud poukázal na § 36 odst. 3 a 8, § 105 odst. 2 s. ř. s. a konstatoval, že v dané věci vzal v úvahu, že pro vyhovění žádosti stěžovatelky musí být splněny současně obě podmínky pro ustanovení zástupce účastníku řízení uvedené v § 35 odst. 8 s. ř. s., a to předpoklad pro osvobození od soudních poplatků a potřeba ochrany práv tohoto účastníka. Aby soud mohl rozhodnout o přiznání osvobození od soudních poplatků stěžovatelky, musí mu být známy její majetkové, výdělkové a osobní poměry, které je povinna prokázat věrohodným způsobem, stejně jako důvodnost potřeby ochrany jejích práv. Podle názoru krajského soudu však stěžovatelka neprokázala zcela věrohodně, že nemá dostatečný příjem k tomu, aby si sama mohla zvolit advokáta pro řízení o kasační stížnosti a za poskytnuté služby mu zaplatit, jelikož např. neuvedla, od kdy pobírá dávky nemocenského pojištění. Stěžovatelka ani neprokázala, že není schopna pracovat a zajistit si tak finanční prostředky, když navíc z posudku ze dne 16. 3. 2007, vypracovaného Městskou správou sociálního zabezpečení v Brně v průběhu řízení o žádosti stěžovatelky o invalidní důchod vyplývá, že stěžovatelka není plně ani částečně invalidní, neboť dle příslušných právních předpisů platných v České republice, míra jejího poklesu schopnosti soustavné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu činila pouze 20%, takže její pracovní potenciál není zcela vyčerpán, ale pouze omezen. Z podání stěžovatelky vyplývá, že ani ve státě jejího současného bydliště nebyla uznána invalidní a nepobírá tedy z tohoto důvodu příslušnou rentu. Krajský soud navíc dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky, směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby ze dne 18. 5. 2007, nemůže být úspěšná, jelikož napadeným usnesením ze dne 3. 8. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 27, došlo k odmítnutí pro nedoplnění náležitostí žaloby. Stěžovatelka totiž,

přestože ji soud usnesením obsahujícím podrobné pokyny vyzval k doplnění a upřesnění podané žaloby, tak neučinila a k odmítnutí žaloby tak bylo přistoupeno pouze pro nedostatečnou spolupráci ze strany žalobkyně.

V podání ze dne 4. 11. 2007 (toto podání podle obsahu posoudil Nejvyšší správní soud jako včasnou kasační stížnost), stěžovatelka uvádí, že žádá o sdělení, z jakého důvodu byla zamítnuta její žádost o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Podle stěžovatelky nelze uzavřít, že nesdělila naprosto srozumitelně a jasně, že ve své sociálně-společenské situaci na žádného právníka peníze nemá. K požadavku soudu na prokázání jejich majetkových a osobních poměrů uvedla, že vyplnila a soudu zaslala vše, co požadoval.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2008, č. j. 4 Ads 13/2008 – 103, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 59, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Poukázal na § 36 odst. 3 s. ř. s. a § 35 odst. 8 s. ř. s., a konstatoval, že řízení o kasační stížnosti je specifické potud, že zastoupení advokátem je zde povinné podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., takže při posuzování návrhu účastníka na ustanovení zástupce není třeba se zabývat zjišťováním druhé podmínky výše citovaného zákonného ustanovení tj. potřeby ochrany zájmů tohoto účastníka, když tato potřeba je dána přímo ze zákona. Potud se tedy Krajský soud v Plzni mylí, když uvádí, že i při posuzování podmínek pro ustanovení zástupce stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti je třeba prokazovat též důvodnost potřeby ochrany práv účastníka. Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatelky, podle které nelze tvrdit, že nesdělila naprosto srozumitelně a úplně své majetkové poměry. Ze spisového materiálu totiž vyplynulo, že stěžovatelka soudu doručila řádně vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, z něhož byly její majetkové poměry zřejmé v rozsahu nezbytném pro posouzení její žádosti. Navíc bylo třeba přihlídnout k tomu, že stěžovatelka na výzvu krajského soudu k prokázání svých majetkových poměrů okamžitě zareagovala (požádala o prodloužení lhůty k dodání podkladů) a soudu kromě vyplněného potvrzení o svých majetkových poměrech zaslala také další podklady. Z přístupu stěžovatelky tedy byla zřejmá snaha pravdivě a úplně doložit soudu své majetkové poměry. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že zmíněný formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, představuje pouze jeden z možných prostředků sloužících ke zjištění, zda účastník řízení má či nemá dostatečné prostředky. Majetkové poměry účastníka řízení však mohou být zjištěny i z jeho podání, jímž o osvobození od soudních poplatků žádá, případně jímž reaguje na výzvu k prokázání majetkových poměrů. Výše již citované ustanovení soudního řádu správního totiž neupravuje postup, jak má soud zjistit a ověřit, že účastník řízení nemá dostatečné prostředky. Nemá-li účastník žádné příjmy, ani majetek větší hodnoty, stává se zmiňovaný formulář pouhým formalizovaným čestným prohlášením. V takovém případě může soud zkoumat pouze pravděpodobnost a věrohodnost tvrzení účastníka řízení, zejména v kontextu jeho jiných tvrzení a obsahu spisu, případně jej vyzvat k prokázání skutečností, které prokázat lze. Na formě přitom nelze dogmaticky trvat, neboť rozhodující je obsah prohlášení účastníka řízení, který o osvobození od soudních poplatků žádá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu reakce stěžovatelky na výzvu soudu poskytla krajskému soudu dostatečné množství informací o jejích majetkových a sociálních poměrech, a to jak z prohlášení učiněného ve vyplněném formuláři, v němž se snažila velmi podrobně popsat

své majetkové poměry, tak i v písemných dokladech, které k tomuto potvrzení navíc přiložila, aniž by ji k tomu krajský soud vůbec vyzýval.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 19. 11. 2008, č. j. 16 Cad 144/2007 – 113, žalobkyni ustanovil pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Pavla Reiseru, advokáta, a rozhodl dále, že žalobkyni se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Z provedené rekapitulace vyplývá, že v dané věci se jedná o přezkum zákonnosti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 8. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 27, napadeného kasační stížností stěžovatelky, která byla krajskému soudu doručena dne 20. 8. 2007, a jejíž obsah, stejně jako obsah napadeného usnesení krajského soudu byl zrekapitulován výše. Nejvyšší správní soud proto pouze pro úplnost dodává, že krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť shledal dva důvody pro odmítnutí žaloby. Prvním důvodem je podle krajského soudu skutečnost, že žalobkyně napadla rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení v Brně, tj. rozhodnutí jiného orgánu, než toho, který je příslušný rozhodovat o dávce důchodového pojištění. Dalším důvodem k odmítnutí žaloby byla skutečnost, že žaloba neobsahovala zákonem stanovené náležitosti a k doplnění podané žaloby ze strany žalobkyně nedošlo, jelikož žalobkyně řádným způsobem nereagovala na usnesení ze dne 15. 6. 2007. Chybějící žalobní body a z toho pramenící neznalost, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné, podle názoru krajského soudu brání v přezkumném řízení, založeném na dispoziční zásadě, takže mu nezbylo, než žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námítky a zcela se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu vysloveném v napadeném usnesení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z textu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dovodil, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Popsaný důvod kasační stížnosti nasvědčuje závěru, že je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

V dané věci krajský soud žalobu vůbec věcně neprojednával, ale usnesením ji odmítl, jelikož dospěl k závěru, že stěžovatelka napadla rozhodnutí jiného orgánu (Městské správy sociálního zabezpečení v Brně), než toho, který je příslušný rozhodovat o dávce důchodového pojištění (Česká správa sociálního zabezpečení). Dalším důvodem k odmítnutí žaloby byla skutečnost, že žaloba neobsahovala zákonem stanovené náležitosti (neobsahovala žádné žalobní body) a k doplnění podané žaloby ze strany žalobkyně nedošlo, jelikož žalobkyně řádným způsobem nereagovala na usnesení krajského soudu ze dne 15. 6. 2007, kterým byla vyzvána k doplnění a upřesnění žaloby.

S těmito závěry krajského soudu Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a musí též obsahovat návrh výroku rozsudku. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí obsahovat vždy alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek odstraněn jen ve lhůtě pro podání žaloby.

I když lze připustit, že podání stěžovatelky ze dne 18. 5. 2007 nebylo zcela perfektní (neobsahuje především návrh rozsudečného výroku), netrpí toto podání takovými vadami, pro něž by nebylo možno v řízení pokračovat. Neprávem je stěžovatelce vytýkáno, že napadla rozhodnutí Městské správy sociálního zabezpečení v Brně, tj. rozhodnutí jiného orgánu, než toho, který je příslušný rozhodovat o dávce důchodového pojištění. Stěžovatelka totiž v textu žaloby uvádí údaje, z nichž lze dovodit, že brojí proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 4. 2007, č. X, které ostatně k žalobě přiložila. Stěžovatelka sice na jednom místě svého podání, adresovaného České správě sociálního zabezpečení (žalované) uvádí, že se odvolává proti rozhodnutí Městského sociálního zabezpečení v Brně o zamítnutí její žádosti o invalidní důchod a žádá o „přezkoušení rozhodnutí a podání žaloby u sociálního soudu“, zároveň však uvádí, že „Vaše rozhodnutí odporuje § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb.“ a přikládá napadené rozhodnutí žalované, z čehož lze dovodit (vzhledem k tomu, že žaloba je adresována České správě sociálního zabezpečení), že argumentuje právě proti způsobu posouzení věci žalovanou. Také minimálně jeden žalobní bod je v žalobě obsažen, neboť stěžovatelka poukazuje na doklady, které předložila, a tvrdí, že její zdravotní stav byl špatně posouzen a z těchto důvodů namítá rozpor rozhodnutí žalované s § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Tím je jednoznačně vymezen rozsah přezkumných námitek stěžovatelky a tedy i žalobní bod, z něhož je patrné, z jakého důvodu považuje stěžovatelka výrok napadeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod za nezákonný.

Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatelka v podané žalobě uvedla jak právní, tak i skutkové důvody, pro něž považuje rozhodnutí stěžovatelky za nezákonné a žaloba tudíž splňovala požadavky na formulaci žalobního bodu. Ze žaloby dále vyplývalo, že se stěžovatelka domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované. Žalobní tvrzení stěžovatelky tedy Nejvyšší správní soud shledává jako dostatečně konkrétní z hlediska

možnosti přezkoumat postup správního orgánu soudem. Krajský soud tak pochybil, když žádné žalobní body v žalobě neshledal. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2000, sp. zn. IV. ÚS 406/99, č. 11, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že nepřiměřeně přísný výklad náležitostí správní žaloby porušuje čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho i právo na soudní ochranu proti rozhodnutí orgánů veřejné správy dle čl. 36 odst. 2 Listiny.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani závěru krajského soudu, že k doplnění podané žaloby ze strany žalobkyně nedošlo. Žalobkyně na výzvu krajského soudu k doplnění žaloby obsaženou v usnesení ze dne 15. 6. 2007, č. j. 16 Cad 144/2007 – 10, reagovala e-mailem ze dne 25. 6. 2007, v němž požádala o prodloužení lhůty pro odstranění nedostatků žaloby alespoň o týden. Svou žádost odůvodnila tím, že s ohledem na svůj zdravotní stav není schopna požadované doklady v soudem stanovené lhůtě obstarat. I z tohoto podání je přitom patrný již zmíněný žalobní bod, spočívající v nesouhlasu stěžovatelky s posouzením jejího zdravotního stavu. Stěžovatelka totiž uvádí, že „bez ohledu na to, co soudí či nesoudí české či německé důchodové zabezpečení a posudkoví lékaři, jsem invalidní (žiji už 2. rok z nemocenské podpory - nemohu vykonávat žádné zaměstnání), současně nemohu chodit, navíc jsem po operaci“. Na uvedené usnesení krajského soudu ze dne 15. 6. 2007 stěžovatelka reagovala také e-mailem ze dne 25. 6. 2007. Lze připustit, že podání stěžovatelky nejsou pregnantně formulovaná, což je však pochopitelné, jelikož nedisponuje vysokoškolským právnickým vzděláním a navíc, žije dlouhá léta v cizině. Zcela nepochybně z nich však vyplývá snaha vyhovět výzvě krajského soudu k odstranění nedostatků žaloby a návrh na soudní přezkum rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2007, č. X.

Na rozdíl od krajského soudu je tudíž Nejvyšší správní soud přesvědčen, že podání stěžovatelky bylo žalobou, která obsahovala nejméně jeden žalobní bod a bylo z něho dovoditelné, které rozhodnutí (kterého orgánu) stěžovatelka napadá a z jakého důvodu pokládá rozhodnutí za nezákonné. Ostatně takto pochopila toto podání i sama žalovaná, když podání stěžovatelky označila za žalobu a postoupila je přípisem ze dne 8. 6. 2007 krajskému soudu.

Uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu je shodný s dosavadní judikaturou zdejšího soudu, neboť Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikovaném pod č. 534/2005 Sb. NSS konstatoval, že „(...) jestliže tedy soudní řád správní požaduje, aby žaloba splňovala určité náležitosti, nečiní tak proto, aby krajské soudy formalisticky trvaly na naplnění litery zákona, ale proto, aby žaloba mohla být podkladem právě pro poskytování několikrát zmíněné spravedlivé ochrany veřejným subjektivním právům v rámci soudního řízení. Krajské soudy musí mít tento základní smysl a účel žaloby vždy na zřeteli, a dále si musí zodpovědět otázku, jaký konkrétní smysl a účel má ta která konkrétní zákonem stanovená náležitost žaloby, a podle obsahu (samozřejmě netoliko pouze podle slov) žaloby podané žalobcem posoudit, zda tyto náležitosti splněny jsou či nikoliv. Na žalobu je přitom nutno pohlížet jak na jeden celek; proto nelze jednotlivé náležitosti posuzovat izolovaně. Stejný přístup je třeba volit i při odstraňování vad žaloby, tedy skutečných nedostatků obecných či zvláštních náležitostí žaloby, které brání tomu, aby žaloba mohla být podkladem projednání a rozhodnutí věci.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než napadené usnesení Krajského soudu v Plzni zrušit (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby řádně přezkoumal stěžovatelkou napadené rozhodnutí žalované, se žalobou se vypořádal a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2009

JUDr. Dagmar
Nygrínová
předsedkyně senátu